

jeg troer er aldeles forkeert, og det er netop af den Grund vi modsætte os Loven, fordi vi ikke kunne erkjende, at Befolkningen kan komme til Udtalelse som den bør paa denne foreslaaede Maade. Men, har jeg hørt Ministeren sige, ved denne Lov bliver jo ikke forhindret at træffe saadanne Indretninger, man kan netop paa Færøerne selv bagefter danne Communalraad eller ordne Tingene som man vil; denne Lov er jo slet ikke til Hindrer derfor. Det er ganske vist, man kan danne dem, som man vil, men Følgen af denne Lov vil netop være, at man uden at have hørt Befolkningens egen Udtalelse giver sig til at ordne de Anliggender, som angaae den og alene den, og saa er det en daarlig Trøst at sige til dem, naar man har ordnet Forholdene: Nu skulle vi see at skabe Eder et Folkeraad, som bagefter kan raadslaae, om det i sin Tid var hensigtsmæssigt, at vi traf de Indretninger, som vi gjorde, efter den Forskand, som vi havde om Eders Anliggender, eller som vi idetmindste tiltroede os at være i Besiddelse af. Der er for mig en langt simplere Maade at gaae frem paa, naar man endelig vil behandle Færøerne saaledes, naar man ikke vil spørge dem selv om de Foranstaltninger man træffer, og som man siger, er til deres Bedste, og denne Maade er, at istedetfor Amtmanden før indirecte har afgjort ved sin Betænkning hvilkke Love det skulle udvides til Færøerne, saa kan man simpelt væk gjøre Amtmanden til Vicekonge deroppe, saa kan man stille ham i de samme Forhold, hvori Gouverneuren i Vestindien nu staaer. Det vil i Virkeligheden ikke være den mindste Forandring fra det tidligere Bestaaende, men det vil kun være i en klar Tanke at udtrykke den Form, hvori Færøerne hidtil i deres egne Anliggender ere blevne behandlede. Jeg har under Finantsagens Behandling tilfældigviis erfaret, at der paatænkes en Lov for Færøerne angaaende Søgningen efter Mineralier. Jeg kan begribe, at det er en af de Love, som Ministeriet ogsaa tænker paa at lade afgjøre her, saasnart vi faae en færøisk Repræsentant, og jeg vil da nu henstille til det ærede Things Overveielse, om det virkelig troer sig istand til med nogenfomhelst Dygtighed at behandle et Forhold af den Natur, og om det dog ikke

skulde være nødvendigt, at vi horte Folks Røst, som have nogen Indsigt i disse Forhold; og hvis det da skulde være fornødent for Formens Skyld, at vi her sætte Lovens Stempel paa det, som derovre har Folkeroften for sig, saa skulle vi betragte det som en blot Form, som engang fulgte af Grundloven, og som der jo ikke er Noget i Veien for at respectere. Vi have en anden Sag liggende for os, det er Spørgsmaalet om Landboforholdene derovre, det er Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Afbyggersteder paa Lødderne ere opstaaede og den Ret, som skal tillægges disse Afbyggere til den Jord, de have i Besiddelse. Skulde vi ogsaa til at behandle dette Forhold, ja saa maatte vi tage det efter vore Forordninger af 1810 og 1819; men om de passe paa Færøerne, det maa Vor Herre og Amtmanden derovre vide. Jeg troer, at denne Fremgangsmaade vilde være meget uheldig, men det vil dog blive den simple Følge deraf. Forøvrigt maa jeg bemærke, at den ærede Minister feiler, naar han troer, at jeg taler mod Loven, fordi jeg ubetinget vil modsætte mig, at færøiske Repræsentanter skulde komme paa Rigsdagen, det er slet ikke min Mening. Dersom Færingerne blive kaldede til at raadslaae over deres Anliggender paa en saadan Maade, at man kan erkjende det for Folkeroften, og ikke længere maa søge Folkeroften i Amtmandens Erklæringer, og dersom det færøiske Folkeraad da ønsker at faae een Repræsentant eller to heri Thinget, forat faae en Indflydelse ogsaa paa den danske Stats almindelige Anliggender, hvortil de ogsaa have Ret, saa vil jeg sige: ja med den største Fornøielse ville vi modtage en eller to saadanne færøiske Rigsdagsmænd her i vor Midte (Hør! hør!); men det jeg dadler, det er, at man, uden at spørge Befolkningen, troer, at dette vil være den rigtige Maade, hvorpaa de skulle finde deres Repræsentation, og hvorpaa Folkeroften skulde komme tilorde. Den ærede Minister siger, at denne Sag er behandlet siden 1843, men deri feiler han dog vist i høi Grad; det er Spørgsmaalet om, hvorledes Færøerne skulde vælge Repræsentanter til de raadgivende Provindsial-Stænder i Nøeskilde, som har været behandlet, og det er sørgeligt nok, at man har anvendt saa lang